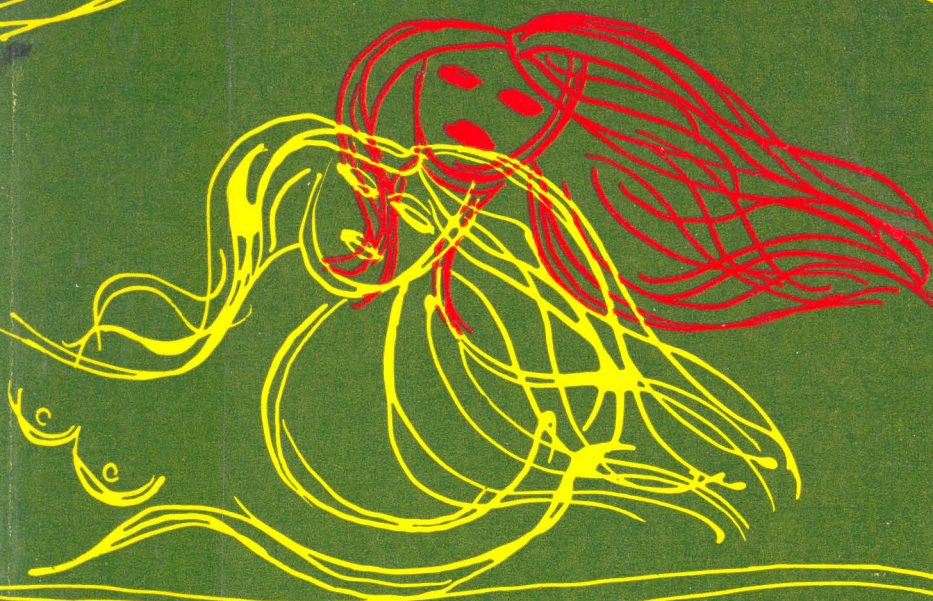

Көйтін

Бүгін бок күніс

- Не өзгередісіз дәлеліңізді
Жақындығыңды менің көзімді
- Әзізсіңіз, Аллаһтың сүйісі
Бұл дүниенің басын

WIRA WOWK

ВІРА ВОВК

KAPPA CRUCIS

КАППА ХРЕСТА

diasporiana.org.ua

SUČASNIST 1969

СУЧАСНІСТЬ 1969

БАЛЯДИ

Обкладинка Юрія Соловія

Druck: „Logos“ GmbH, Buchdruckerei u. Verlag, 8 München 19, Bothmerstr. 14.

БАЛЯДА ПРО ХЛОПЧИКА, ЩО ПІШОВ У ПРАЛІС

Ай, малий хлопче, не йди
У праліс шукати іграшок,
Коралівка тобі не сестра,
Не брат тобі чад диких квітів.

Ще вчора небом посухи
Бігла худа гіена,
Шкірила жовті зуби
І ссала матерям груди.
А потім прийшло те сонце
З чорним обличчям калюг.
Сьогодні плач немовлят
Тече по розколених скелях,
Сьогодні вітру турбіни
Мелють стежку на пил.
Сонце посухи близною
Сіло в імлі,
Шершаві струпи фавель
Липнуть до гір.

Ай, малий хлопче, не йди
У праліс шукати іграшок,
Коралівка тобі не сестра,
Не брат тобі чад диких квітів.

Твоя це мати в заулках
Бризкає сміхом отрутим,
В ліяни її волосся
Впилася біла рука.
Не йди хоч ти, малий хлопче,
Куди не треба ходити.

Коралівка тобі не сестра,
Не брат тобі чад диких квітів.

Гойдають жмені малят
Папіруси — кропила
Над домовиною
З відгомонам голубінки
Серед випарів зілля.
Хлопчик лежить покірно:
Руки й ноги рядком,
На віях ще — спів сабії,
На губах — кваскові ягоди.

Хлопчик пішов у праліс.

БАЛЯДА ПРО ЧАКА

Палить сонце з сокир,
Хмара в кущах шелестить.

Туди вона бігла,
Віття за стан ловило,
Вітер гнав — не догнав.
З'явився король:
На взорі палати
Новий обеліск.
— «Де срібний дощ?»
Пасовисько в пилюзі,
Гине табун.
Каже чаклун: «Ти — король».
Вітер гарячий
Спиває криницю,
Сохнуть поля.
Каже чаклун: «Чак дасть дощ
За діву з косою до пояса».
(Хижість кохання
На жертвеннім столі
Жорстоких богів).

Туди вона бігла:
Світила зубами,
Уста — розкраяний сміх.
Слухав король.

Каже чаклун: «Чак дасть дощ,
Як кинеш діву в провалля».
Гине табун...
Впиває жах пополудня,
І тіло вже тамбурином
У пальцях самого Чака.

Палить сонце з сокир,
Хмара в кущах шелестить.
Вітер стежку приляг,
Крок зомлів у траві,
Лиш ящурі по руїнах...

Чак забрав діву
Собі на принаду.
Де срібний дощ?

БАЛЯДА ПРО АПОКАЛІПТИЧНОГО КОНЯ

Таємно тліє
Зловіща злуда:
Трухлявий корінь,
Вогонь з дупла.
Він — незагнуздний —
Здригнувсь, підвівся:
Вулкани в сонце,
Верх Андів — море,
З вод — суходіл!
Руда залізна,
Руда уранова?
Шерсть базальтова,
Граніт, манган?
В очах угледити
Прийдешні тучі
По сейсмографах
Торічних бур.
Коли ночами
За горло брали
Гітари й бубни,
Ми часто чули
Його копита
(Із ніздрів подув
Лягав на шиби);
А часто також
З зубів одкритих
(Тих сталактитів
Під фіолетом
Його губи)
Жало язика
(Він — скорпіон)
Шукало жертви.

Зіниць колодязь
Нас проглинав,
Дудніла вічність.

То знов світанком
Хребет він пружив
На дикі чвали
(Він — метеор)
І гріб копитом,
І ждав когось.

Аж ось над ранком
Іздець крокує.
(Його одного
Послала доля).
В розтоки гори!
Іздець леліє
У гриві зорі
(Він нурить руки
У водоспад
Тієї гриви).
— «Єдиний коню,
Ти ждав на мене» —
І добирає
Слів самоцвіти.

А кінь — угриз.

Кінь вирвав руку,
Кінь вирвав серце.
Іздець скривавив,
Де розтікають
Шляхи в ніщо.

Таємно тліє
Зловісна злуда:
Трухлявий корінь,
Вогонь з дупла.
Він — незагнуздний —
Здригнувся, підвівся:
Вулькани в сонце,
Верх Андів — море,
З вод — суходіл.
Руда залізна,
Руда уранова?
Шерсть базальтова,
Граніт, порфір?
В очах угледиш
Нові комети
Світлянорічні.
Коли ночами
Беруть за горло
Гітари й бубни,

Ми часто чули
Його копита.
Із ніздрів подув
Лягав на шиби.
А часом також
З зубів відкритих
(Під фіолетом
Його губи)
Іржала смерть.
В зіниць колодязь
Нас проглинала,
Дудніла вічність...

І знов світанком
Хребет він пружить
На дикі чвали
(Він — метеор)
І жде на когось,
Гребе ногою,
І жде, і жде.

БАЛЯДА ПРО КАКТУС «REGINA NOCTIS»

Місяць — кульбаба,
Іскри розсіяв.
Сіли на віти,
У глиб гортензій.
Щебет занури
Вінець долини.
Стопа невзута
(Скойчина ніжка)
Вийшла на роси.
Місячне руно
Рине по тілі,
Темний янтар.
— «З уст твоїх вип'ю
Дикого меду,
Чашею долі,
Щастям наллешся,
Стій, не пролинь!»
Місяць напився
Дикого меду
З чаші без дна.
Бродить, безумний,
Спертий на сосни
Зигзагом по горах,
Котить розтратно

Жовті лявіни,
Точить сірчані
Лиця з калюжі,
Скапує воском
У ніч — материнку,
Що все повертає:

Місяць — кульбаба
Іскри розсіяв:
Сіли на віти,
У глиб гортензій.
Щебет занури
Вінець долини.
Місячне руно
Садом спливає:
Де ти? Прилинь!
— «Я не прилину;
В меду бо — полинь.
І завтра всі ріки
Поплинуть назад.
Тільки раз
Розцвітає мій сад
І ніколи в вічні віки».

БАЛЯДА ПРО СВЯТУ КЕКИЛІЮ

Півні над ранком:

«Братки на шибях!

Братки на шибях!

Янгол в киреї?

Зірка з вертепу?

Чиї то руки

Білі лебідки,

Чиї то пальці

Шовкові звуки:

Кекилія, алилуя!»

Послухайте діву, як пише

На струнах небесну відповідь!

Ключем дитячого погляду

Вона вам розкриє душу.

— «Що може бути за відповідь,

Як не кострове полум'я?»

(І цівкою кров виноградна

Текла з кивотної чаші.

Вино причасне не звогчило

Уст, що шептали вороже).

Ще зночі дика сваволя

Розбила надхненні струни:

— «Хай дівачерниця заграє,

Наверне камінь на серце».

Церква розплющила очі,

Бровами луки знеслися,

Крила вогнів на мури

Розкинули смолоскипи,

І блискавками заграли

Складки дерев'яним статуям.

Тихо відкрила Кекилія

Розхитане віко скрині:

Не було струн клявікорда,

Щоб говорити про Бога.

Кекилія доторкнулася

Безструнного інструмента,

З гортанок ангелів чистих

Добула веселку тонів.

Більмаві шиби собору

Розквітли в багаті братки:

Ніколи не слухали стіни

Такої вселенської пісні.

І всі навколішках чули,

Бога одного славили:

— «Вселенний у кришечці хліба,

Рожденний від Діви Марії,

Алилуя!»

БАЛЯДА ПРО МАСКУ НА КАРНАВАЛ

Я вишиваю щоночі
Маску на карнавал;
В намистину тепло кладу
Покірне своє зусилля,
Пальцевих пучок дитя,
Щоб тільки раз у житті
Захлиснути щастям,
Щоб по місяць дзвеніли
Мої браслети й серги,
Коли я своїми клубами
Розсуватиму довгі будинки
Тісних бульварів;
Щоб у розжарених жилах
Шаліла музика
Тьмарити пам'ять коханцям.
Хай потім скотиться сонце
В бездонну могилу
І черви хай точать його обличчя!
Мені байдуже!
Раз тільки, раз
Випити весь океан
І танцювати на бубнах
Під ворожбою сузір'я! —
Зболілими пучками
Нанизувала намистини
Щороку. Довгі роки.
Йшов карнавал, морщилось сонце,
Находив піст, довшали ночі,
Вона ж колихала
В пісному серці
Свій карнавал:
Раз перевершити місяць!
Над вулицями зійти,

Як сходить полярне світло,
Чудом розквітнути в місті! —
Перше — пошесть прийшла,
Потім її карнавал.
Вона не була вже
Така молода:
Половіло волосся.
Донизавши маску з надій,
Так тихо зійшла з горба,
Мов чудотворна ікона.
Вулиці аж кишіли:
По пошесті в місті
Мерці танцювали з живими,
Але ніхто не угледів
Маски з чорних намистин,
Ніхто й не оглянувся
На дивного ангела в довгій сорочці
З плямами крашених щік,
Дехто думав: — то смерть,
Тікаймо від неї! —
Інший: — пошесть прийшла,
Хай дотанцює, як хоче!

Брук холоднів,
Кроки розбитими кахлями
Падали в ніч,
Місяць померк,
Утома бралася до костей,
Не було за чим страждати;
Життя стало раптом нечинне:
Шматкова лялька,
Маска з намистин.

Над урвищем віяла пальма.

БАЛЯДА ПРО ЩОГЛУ

Ту щоглу на каравелі,
Що не давалася вихрові,
Вихор хотів упокорити.
Той вказівник рибалкам,
Де пристань жевріла,
Як вихор верхи на хвилях
Дер розкинені сіті
З мідолускими бранцями.
Гей, як лизали хвилі
Смолясту палубу!
Як тріщало судно
В реготах вихора!
А щогла — струнчала.
Вихор щоглу за стан,
Оголив з вітрила.
Думав: приклякне вівсом,
Погнеться лозою.
Щогла стояла, мов вкопана
Коріням у дні морському:
Птахом безкрилим,
Маяком сліпооким,
Де зорі гніздяться.
Прийшов грім з барабанами,
Зіславши кресало.
Блискавка запалила
Бенгальські вогні.
Щогла не голосила
Про сонця паву небесну,
Білий світ, що смеркав.

Тоді вихор прищух,
Поклав їй до ніг своє віяло
Й мовив: — Я знаю, ти — дерево,
Бо дерево — стоячки мре.

БАЛЯДА ПРО ОПРИШКОВУ ЛЮБКУ

— Не вдивляйся довго в річку,
Закрутиться може голівка.
— Я змушую плесове блюдо
В шалену крутіж чорнозору!
— Не пнися, навіжена, в гори,
Де жереп і дике каміння.
— Там же свавільні Горгони:
Вигуки небокраю!
— В лісі — розтерзана стежка,
Прокляті ялиці, галяви...
— В гущах, опівночі, ватрою квітне
Моє божевільне щастя!

Гей, блискавиці з топорів,
Прірви під скоків мостами!
Хто відає того крилатого птаха,
Що груди йому розпирає?
Хто мисться в джерелі крові,
Ночує на мавчиних косах?
Про кого говорять баси-домовини
На струнах з окопових дротів?
До кого, похилені над уставками,
Потайки тужать дівчата?

Дівчино, кинь таємницю
В Греджина плесо глибоке,
Що ходиш під Писаний камінь
До хлопця з бузком між зубами.
Там за рогом угледиш
Місяць у відрах по вінця,
На ньому — суху гілляку,
Повіщенця, ворони сині.
Кинь марне вишивання,

Христи свої груди дівочі,
На всіх перехрестях — зрада,
Слухай слова ворожки:
«Йому не розвиднів нічого
Многосвітч дубового столу,
Мовчить хрестикова згарда
На стрункій шиї іконній,
Не говорять ковтки леліткові
Мерехтінням на віях,
На дармовисах погляд застиг,
На гуглі чужої дівчини».

— Долі конем не об'їдеш! —
Знялася на Писаний камінь,
Опришкові світ заступила:
— Зрадь! — Задавлю косою,
Втоплю в водоспаді сміху,
Отруеним поцілунком
Повільну завдам тобі смерть!

БАЛЯДА ПРО ФІГОВЕ ДЕРЕВО

«Я — біблійне фігове дерево,
Що не придбало плодів.
Не гойдаю на своїм тілі
М'якості листя, як інші,
Не опірююсь цвітом.
Часом своїм гіллям хорону:
Довгими пальцями, довгим волоссям,
Якесь молоде гніздо
І грию чужих пташат.
Часом манна мене покриває:
Мені здається, що це — пелюстки.
Ірійні кличуть ключі:
— Ти ростеш на пустелі,
Стелиш коротку тіль
І не знаєш, для кого.
Ти самотне, — кличуть ключі,
Але вони не пізнали
Вихра пустелі, що здатний
Поверхи зняти піску,
Сараною затьмарити сонце,
Обернути тотемом з оніксу.
Вітер говорить зо мною,
Хусткою мені розгортає
Вісті з далеких кінців.
Є й подорожні хмари зо світу:
Небо висить повне кадильниць!
Є дощі, що підмивають коріння,
Щоб повалити мене. Такий їм наказ,
Бо я — те біблійне дерево,
Що не придбало плодів».

Так говорило фігове дерево.
Молочний Шлях простиралом
Висів йому на гілках.
Перед іконостасом сузір'
Воно прилякло в дожданні
Сокири святого окровлення,
В якому мало згоріти.

І в рані серця, болючій від ласки,
Зачався його перший плід.

БАЛЯДА ПРО МЕХІКАНСЬКИЙ СВІЧНИК

Мехіканський свічник як цинії,
Мехіканське дерево долі,
Що дають нареченій на віно.

Я бачу: ти хлопчик дрібний,
Ластовине в гортанці гніздо,
Босоніж до школи біжиш,
На обрях вічі льонові.

Мехіканський свічник як цинії,
Тварини, рослини і чари,
На небі — мосяжний дзвін.

Твій самоцвітний язик
Креше дозрілі слова:
Коряться баобаби.
Хтось показав мені
Комету над смаглим чолом:
Дивися, він — богословий.

Мехіканський свічник як цинії,
Тонкі запалила свічки,
І в світлі пальці згоряють.

Ти ділиш від вод суходіл,
Речам імена даєш
І землю, мов буханець, важиш.
А в грудях, раптово, ніж.
Закинеш на плечі чоло,
Відірвеш від фльоксів зір,
Щоб не дивитися вглиб.
Пригадуєш? Тепла сльоза...

Мехіканський свічник як цинії,
Мехіканське дерево долі,
І початий смертельний двобій.

БАЛЯДА ПРО КАЇНА І АВЕЛЯ

Виє скитський недобрий вітер,
Кані мережать льон неба.

«Проклятий будь, брате, за жовту гадюку,
Що в'ється з моєї данини,
Коли я палю свою жертву,
Тоді, як серпанок твоєї
Ладаном куриться Богові.
Проклятий будь, брате єдиний.
Бог зненавидів мене до ядра:
Твоє ім'я поклав поміж зорі,
А моє покотив у колодязь беззірної ночі.
Прокляті будьте назавжди
Вічі, де не бунтуються хмари,
Обличчя, не оране сумнівом,
Серце — ягняча породо».

Виє скитський недобрий вітер,
Плинуть гусями хмари.

«Одверни горобині очі, мій брате,
Кров'ю набігли глоби.
Дивися: твій дим поласкавів,
Але не гадина в серці.
Одна нас мати родила
З лоном у скибі, очима в блаваті:
Потоки землі і блавату
Течуть і по наших жилах.
Колись пригадаєш, мій брате,
Як ридатимеш каламутні води,
Над моїми чорнівши слідами».

Виє скитський недобрий вітер,
Бліднуть стежки між горбами.

«Досить уже лелійного зору,
Ненависть — моя пожежа;
Споруджу на вівтарі власний вертеп,
Де гордість — право людини».

Виє скитський недобрий вітер,
Опири, чаклуни, вовкулаки.

Блиснув ніж. Покотився стогін:
«Я люблю тебе, Каїне, брате!»

БАЛЯДА ПРО ДІВЧИНУ, ЩО БУЛА ОСІНЬ

Він зустрів її серед кладки:

Дзвоном гула ріка, злітали соняшні чайки.

«Дівчино, ти — з чужого села,

Не вірю, що пальці

Мережали твоє плаття.

Ти — відьма, зашіптуєш павуків».

Повела зором, що був замороженим терном.

Одне око сміялося, друге трішки сльозило.

Він бачив срібні нитки в косах-розпусницях,

І пригадалися сріблом виткані плахти.

«Ти певно багата, дівчино,

Ховаєш у кутиках уст вередливу усмішку,

Що схожа на півзамерзлу калину.

Так усміхаються ті, що не мусять тіпати льон.

У мене синок, що стругав раз сопілку,

І вже нагнітив мозоль на долоні,

Твої ж такі, наче на короваях

Переплітали зозулені крила».

Розтулила шипшину на щічці,

Налила зіниці липовим медом.

«Ти з другого боку живеш,

Там, де згоряє сине каміння

Між островами дерев осетрових.

Бо я — потойбік, де хата співає,

І шиби сміються очима любої жінки.

Ти ще й не промовила слова,

Хто ти, таємна дівчино?»

Вона мовчала. Дзвонила ріка,

Злітали сонячні чайки.

І він забув, хто він і де живе,

А дівчина, що була осінь,

Його крізь пекло кленів повела.

БАЛЯДА ПРО ВІТРА І ПРО ДОЩ

Вітер, що в яворовій чуприні

Моргав крізь сон,

Аж явір скрипів старими скрипками,

Ковтнув із просоння усмішку дівочу,

(Блискавицю, а він і не знав).

Дівчина мила конопляні коси в ставу:

«Вітре, біжим погратися в піжмурки!»

Дзвонила сережками з вовчих ягід,

Віяла віями з кухлика личка, —

«Зовсім розпещена», — думав вітер.

Вітер сказав їй: «Буде з нас, годі,

Не тягни мене за рукав,

Не капай чимось за комір,

А то я розмаю все твоє плаття по стерні.

Пусти ж мене, ти, сяка-така!

В мене не має часу, я ладен

Налякати в маківках страхопуда,

Розігнати три копи вітрогонів зо школи,

Затанцювати гонака на майдані,

Одним словом — корисну робити роботу!»

Дівчина сіла собі на горб,

На брови насунула хмаряний гриб;

«Хіба помириться?» — думав вітер.

Але вона заплітала веселку в дрібушку

Й дивилася через річку.

Вітер пішов із руками в кишені,

По завулках посвистуючи.

Всі гадали: он — пройдисвіт!

Коли він уперто старався не думати

Про сяку-таку в вовчих ягодах.

БАЛЯДА ПРО ТРИ ДОЛІ

(Теодозії Бриж)

Молода сиділа ошатна, ніби ікона.
Скрипнула фіртка, ввійшли три дівчини:
Біла Доля, сіра Доля, чорна Доля.

«Ми несемо гостинці», — обізвалася перша.
«Ось дзбан із голубими сльозами,
За тебе пролитими», — мовила.

Друга добула з вишневої скрині
Двадцять ліктів зажурених буднів:
«Ти потнеш їх на обруси, простирала й пелени», — сказала.

Третя висипала на стіл
Своє холодне намисто з коралю і оніксу.
Не сказала нічого,
Лиш повела чорнозоро від хреста до порога.

Молода прийняла все в глибокій покорі.
І довго їй Долі співали,
Синьоцвітний спітавши барвінок.

На світанку пішли собі геть
Навшпиньках у сизі тумани:
Біла Доля, сіра Доля, чорна Доля.

БАЛЯДА ПРО БАРОККОВОГО АНГЕЛА

Ангел ховався в віялах крил;
Шелестівши смальтою плаття,
Носив у закутинах губ
Рожеву, придавлену квітку
З дитячого молитовника.
Поселений у штукатурці,
Стрясав слимаковим руном,
Ронивши золото по каплиці.
Метеликом бився в Давидовій арфі,
Мотався в коси святої Євлалії,
І врешті святці відправили ангела.
Він тер свої очі в притворі —
Непотрібний підкидьок.
Ми забрали його додому,
Обтерли заплакані щоки
І потішали: «Будь нашим птахом!»
Він висів на срібних крайках над ліжком
І хата сіяла в старому золоті.
А потім ангел-шибайголова
Почав читати чужий щоденник,
Рисувати в книжках,
Вередувати при столі,
Видувати бульбашки на стеблі.
Тепер напинає на лук з гадючим узором
Індійські, отруєні стріли...

БАЛЯДА ПРО ВІЧНУ НАРЕЧЕНУ

Вона лежала з печаттю місяця на устах,
Доки сонце не кинуло в шибу оранжеву рукавицю
І затріпав крилами в клітці грудей полонений півень.

Хвиля лизала беріг солоною губою,
Вицвітали букети манго з могил,
І скам'янілі кити пучнявіли островами.

Вона загубила свій зір за мереживом хвиль:
Жалібним жабуринням спливало волосся,
Стирало слід літа на щоці,
Киновар'ю грибів світилися кори.

За нею життя розпинало мапи мандрівок,
Будувало міст шахівниці.

Вирвала дерево манго з могили,
Обтрусила коріння з голубої землі,
Припнула косі водоспадову стьожку.

Вона ждала на руки з чистого алябастру,
На гасло таврованих уст,
На кроки ходячих колон.
А море їй викидало під ноги
Самі поломані торси,
Скойки безоких облич.
І майорів вечір синьо й червоно з папужих хребтів.

Коли на морі розвився нарцис —
Чотирищоглий вітрильник,
Наречена пустила червоного півня на волю
З живої могили грудей,
Щоб у ватрі жорстоких хвиль
Згоріли її сподівання.

БАЛЯДА ПРО ДАФНУ, ЩО СТАЛА БУЗКОМ

(Ліні Костенко)

Мої стежки повсякали в землю:
Я стала. Мова синицею відлетіла.
Засліпило золотобанне свято.

За мною шаліло сонце
З руками червоних медуз
З таратайками, дримбами, калаталами.

Але в мене газелині ноги,
Я бистріша, ніж думка.
Небесні дзеркала пливли
В Дніпрових сльозах...

Соняшники забрали сонце в полон.
Я стала в тіні, пробила корінням землю,
І бджоли збирають мій гіркий мед з кучерявих пелюсток.

БАЛЯДА ПРО НІМИЙ ВІТРЯК

(Auriesville Shrine)

На льоново-небесних листах
Літаки пишуть знак вічності.
З гірського ребра дзюрчить джерело.
Іскриться узбіччя доріг
Мокрими марказитами.
В шестируких велетнів, угорі
Сваряться сизі дроти.
Калюжі гонгами відгукаються сонцю.
Самотній вітряк на мигах
Передає мені якусь вістку,
Промовчану в усній словесності.
Проростає крізь мене волосся лісів,
Пробивають паростки шкіру.
Самотній вітряк на мигах
Кричить мені свою вістку
З країни пружних мостів
У перескоках через безодні.
Ожинників хижі кігті
Забрали мене в ясир,
Коли дароносницю сонця
Підносять свячені горби.
Я знаю холодний вогонь
У неповторних зіницях,
І голубі ватри світанків,
І тіла в самоцвітах роси
Серед пригорців щедрих долин.
Тільки не розгадаю вісток
Мудрого вітряка,
Колесованого на обрії,
Коли дозріває знак вічності
На льоново-небесних листах.

БАЛЯДА ПРО СВЯТОГО ОСТАПА

(Триптих)

Ліворуч крехотом граків
Громи в драбинястому возі.
З дурманом степу на гриві
Прилетів тарпан неосідланий,
Копитами карбував півмісяці
На вовні іржастих мохів:
— Сідай, лицарю!

Праворуч шершені грози
Відбриніли на дримбах.
Шовкопряди проміння
Крутили кокони,
А з ляльки плигнуло сонце
В павиних крилах:
— Бери, лицарю!

Лицар, посередині,
Між богомолами й жужелицями
Вдумувався в пригоди й лиця;
Горностаєвий плац простелив
У складноцвітному світлі зрубу,
Де розгалуззям чола
Олень підносив хрест у тризубі.

БАЛЯДА ПРО ЖІНКУ В ЧЕРВОНОМУ

Ішла жінка в червоному
Жалами диких кропив.
Висохла поруч криниця,
Небо гарчало собакою
За тином, що шкірив зуби:
Ганчірка дороги
Стерла чічки з пилюги,
Річка лице відвернула.

Ішла мати з дитям:
Пагорби перекликалися,
Облітала небесна мореля,
Перекидалася в річку
Рожеволуску.
Деснівка джерел
У вечір лилася.

Мати з дитям пристанула:
«Віддай мені Лукаша,
Коли в тебе душа».

Земля розлупилася,
Ковтнула сміх перелюбниці:
«Гей, зосталося погорище,
Вітер у черепі хати свище».

Жінка несміливо: «В мене дитя...»
Перелюбниця: «В мене немає,
Солом'яна лялька
Горобців розганяє».

Гнівно брови звела:
«Ти крала з чужого порога,
Не насміхайся з Бога,
Іди геть із села!»

Жарини чорного зору
До зіниць припекла:
«Цить, не суди:
Я піду собі з серцем,
Що йому ти не знала ціни»

Суховія з повіками Вія
На мітлі по селі гонила,
Над селом дзвіниця ридала,
Бані кивали вслід хрестами,
Шепетуки: «Повія, Повія!»
Жінка в червоному майоріла
Маком, краплиною крови,
В розкритій вечора брамі.

БАЛЯДА ПРО РОЗШУК ПОЕТА

Сірий будинок із рядом безіменних дзвінків.
Натискаю одну за одною ці нагнітки зеленого ранку.
Відгукається жінка у папільотках і десятихвилинній
тяжі.

— „*Do you know the apartment of Mr. Barka?*“

Скрегіт ключа.

Мухобійка сандалів хлопає по коридору.

— „*Mr. Barka? Is he a Jew?*“

— «Либонь, ні...»

— «Що ж він, тоді?»

Власник будинку?»

— «Ще менше ймовірне».

З піврозкритих дверей

Заглядає пів копи замурзаних личок.

Жінка гримає у двері сусідки:

— „*Dear, do you know Mr. B.?*“

— „*Mr. who?*“

— „*Mr. Barka.*“

— «Ніколи не чула про нього».

— „*What does he do?*“ — звертається жінка до мене.

— «Пише поезії».

— „*I beg your pardon?*“

— „*I mean just poems, you know.*“

— „*Oh, I see... Який він із вигляду?*“

Пробую описати фосфоризуючий спалах очей,

Інквізиторську брову, що ріже обличчя на дві половини.

Діти готові (різні льокатори також)

Шукати ту легендарну особу.

Тим часом перед будинком

Молочар, замітач і прибиральник сміття

Сперечаються, хто такий *Mr. Barka*.

Від партеру до останнього поверха
Тиснуться люди, бубнять у кожні двері,
Але налякані жителі не відкривають,
Тільки собаки казяться.
Відхиляю якесь многонадійне крило,
Але за ним, на жаль, біла ванна,
І то не з намиленим Василем Баркою...
Протискаюся через юрбу перед домом.
(Здалека кружляє, на всякий випадок, поліція,
Пожежна сторожа підглядає всі запальнички,
І один одного переконує, що пан Барка
— Міністер фінансів, боксер-чемпіон
і фабрикант патентованих коркотягів).

Коли я пізніше жалюся перед друзями
На астрально-незриму садибу Василя Барки.
Мене потішають, що знайти її просто,
Бо двері завжди відкриті для тарганів,
А над порогом висить гірлянда цибулі.

Але я певна, що того ранку
Поет, утопивши зубець часнику в кипінню,
Пішов до сусіднього ще листястого парку
Дозволити леготам розчесати брову
І подихати миром голубів і безгрішних білок.

БАЛЯДА ПРО ОПИРЯ

Шукайте опиря з хлібовими зубами!
Не минайте обличчя ангела!
Доля дівоча — журавлині ключі
І розтоптана журавлина.
Дівчина між корінням черешні
Не рахує років від зозулі:
Перстень довбаний — палець зчорніє...
Слова на отруєнім вітрі
Відцвіли, мов троїсті музики.

Васильку, Васильку!
Купи мені трісульки,
Не для мене, — для ікон,
На склі писаних.
Із свячених кукурудз вінок,
Із видutih писанок разок.
В лавих крилах щастя летить,
Срібне віно в коморі снить:
Пасківник, раква, ще й лускоріг
І брусок для твоєї коси,
І для мене коряки,
Вареха і бербениця і ти...
А для тебе флюяра без дна і я...
З гребінкою на ягоди, луб'яком
І глечиком з усниками нам двом...

Тільки трісульки, Васильку, купи!
Шукайте опиря з хлібовими зубами!
Нема.

Опир з лицем ангела сів на землю
З дівочих губ напитися крові
І на теплих конваліях стати людиною.
А де дівчина? Де кохана?
Черешня шумить. Нема.

БАЛЯДА ПРО КАРТОВИХ КОРОЛІВ

Зорі з пом'ятого станіюлю
Гріють лавочку в оранжерії,
Де обнялись королівна і Кер.
Гудуть без дротів телефони,
Від вуха до вуха пучнявіє вістка
При троні роззявивши рота трубою.
Вахлюють зомлілу королеву
Віялом страусоперим,
Король протинає бардами поглядів
Свою безсоромну доньку,
Яка понастромлювала гнилиці
Пікові на зубату корону,
Прошила брошкою колесо Трефа
У вишиванім велосипеді,
Ще й на карих очах самоцвітного Кара
Вганялася за метеликом
Разом із Кером, тим баламутом.
Вдягненим у порожні кишені,
Тоді, коли націю потрясають
Самі історичні нещастя.

Принцесу замуровано в вежу,
Кера розтято наполовину,
Пік, Каро і Треф засіли з господарем
До пожиточного преферанса.
Тільки, що завжди їм бракувала
Якась найважливіша карта.

СИМФОНІЇ

Симфонія № 10, 1917

САЛЬВАДОР

I

Чорте засмаглий у короні з ритмічних церков,
Танцюристе на пагорбах із бугенвілем на стегнах,
Коралевим кущем розгалужуєш свої жили.

Яку жертву запрагли Ошбосі, Ошум, Ошаля,
Щоб придбати зашептане зілля на щастя
Для відмовлення окрушини доброї долі,
Що загарбала срібними нігтями твоя фіга з гебану?

Ти танцюєш Саломеєю з моїм вирваним серцем.
У топазових бризках твій регіт зарощує ніч.

II

Заклинаю твоє ім'я в реліквіяр забуття.
Амарантове листя потопає в гербаріях снів,
Кам'яні орлиця, що пручалася в пазурях сонця,
Замерзають у штилі потоки еолових арф,
Слонокістні свічі розсльозавлюють вічність на краплі,
І меандри в троянді перетворені в амоніт.

Померкла веселка на лоні солоних лілей,
Відцвіла Єманжа на воді голубиними кроками.
Океановий келих відрікся спраглої мушлі,
Що кривавила перлямутр, доки мідна рука
Не вирвала з матки на світ барокковий метеор.

III

Тому, що Тереза спрагла, запалася в землю криниця,
Щоб з голоду гризла нігті, зітліла хлібина з зіниць.

Убили їй батька? Слід зарізати маму, сестрою підтерти
завулок,

А як не має сандалів, треба обтяти їй ноги об пень.
Тому, що Тереза співає, мурашва їй наддовбує груди,
Тому, що кохає — в пазусі скорпіон.

Перекидаються жебраки слинороті
Її ім'ям надів'ялим — цвітом іпé.

Камінь у кіш їй дадуть, як розносить білизну по людях,
Аж вилущить квасний плід у гірких бур'янах,
Тоді їй покажуть, як на подвір'ї сусіда
Діти козу запрягають у тачку,
Як садить морелю для білої жінки коханий,
І дадуть їй ножа, хай заколе пантеру, що в серці щемить;
Бо чорне злеліяли щастя Ошбóссі, Ошцум, Ошаля,
Погравшись нею на ярмарку долі,
Шматяною лялькою з жахом роздертих очей.

IV

На спливі трьох доріг
В розмальованих кахлях —
Там святилище на колоні:
Богородице Діво.

На спливі трьох доріг
Ждала тебе рідна доля,
Мружила хижі агати
Кітка, що була Сфінкс.

У долі серпанок пом'ятий,
Заяложена китиця в жмені.
Привітала тебе святим усміхом
Доля причинна.

На спливі трьох доріг
Ти сіяла від щастя,
Що кришилося за твоїми зіницями
М'якушем хліба.

V

Коли до камінних сходів хвилясто
Напливають чорні хоефори,
Короновані алябастром і білошумним квіттям,
Стелити Ісусові Доброї Смерти
Своєї покори саморобний саван,
Кануть з очей виноградні грона
Над звітрілими мапами рук
Прошаків щастя на перехрестях, як ти, Терезо.
Моя доля цідиться струменем у твою,
І напучнявіла річка вливається устам в людське
страждання.

Вже не самотня, цілую пом'ятий шовк твоєї щоки
І павутинні узори спрацьованих пальців.
Може, викличу свічку в твоїх зіницях, Терезо.
Поклади алябастровий дзбан на чоло
І провадь мене понад брудом ритмічними кроками
В Сальвадор, оперізаний світлом воскресним.
Понесу за тобою твій козуб стрільчастими сходами,
Де твоя передчасна дитина — метелик з емалі —
Поведе нас у рай крізь дзвіницю розквітлого жакаранда.

КИЇВ

(І. Д.)

I

Ти пристаєш і припадаєш вухом до землі,
Бо раптом душа світає:
Гугнявлять слов'янські кургани,
І череп'я трипільських узорів
Єднається в дзвінкість посуду.

Знічев'я в зіницях, не звиклих до сутінку,
Галузиться хрест із заліза
І ліпляться гнізда фенікса
Для писанок Воскресіння,
Де м'якнуть волоссям м'яти,
А рейки ведуть у нетлінне.

З-під кореня виростають грімниці:
Воскові пальці скакують
У зморшки старезної річки;
По синій щоді розходяться срібні персні.
Вона заховала у стертому дзеркалі
(Неначе на палімпсесті)
Шахові самоцвітні фігури
Ідолів, христоносців, гетьманів —
Обличчя і жести згорілої епопеї.

І знову скресають джерела в іконах,
А юнак осяйний, павокрилий,
Паруси трипарі згортає,
Щоб опалевим чолом
Торкнути страсний чорнозем
Під «Радуйся», з крином у жмені.

А розплавлені стигми Голгофи
Злітають жар-птицями маку
Із золота маківок на дзвіницях
На ребра Успенського дива,
На слід Десятинної церкви,
На моці Братської академії
І на молоха з тіні Михайлівського собору.

II

Опівночі, перед телям-почварою,
Що обвішане амулетами,
Розігрують біси заклятими картами
Яничарів з грибними лицами.
Вони не схожі на дідьків, які танцюють
У масках з барвистих блюдець
Для Нуестра Сеньйора де Копакабана,
Ні до чаклунів африканських у плетивах з юти,
Ні до магічних фігур, що оздоблюють прови
На ріці Сан-Франсіско, ні до давніх богів
Іньянсан, Омолю, Абалая і Огуна,
Від яких темні руки вимолюють кожну краплю дощу,

Урожай тапіоки, здоров'я для мула,
А в гамаку з волокон бананових — заборонені любові.
На долонях чортів, що перед почварою,
Липнуть до крові гедзі і карти:
Їх не змити воді, лиш розмерзлим сльозам.
А по небі крокує земний велетень
(Антареса горіх між зубами)
І за руку веде тополиним бульваром юнку,
Яка випікає для нього хліб і дітей із чорнозему,

Щоб вічно шукати Граля, хоч кабала сповістила,
Що знайти його неможливо.

III

Я співаю татарське сонце в кривих шаблях,
І співаю вітер з іклами бурих мамутів.
Він щербить шкіру скитських бабів
І навіває в тверді карби пісок Азії,
Що вгризається в фалди повислих грудей,
Які годували ребристих вовків зі степу.
Він розбиває струни причинних бандур
Об звітрілі обличчя, шорсткі, мов коралі,
І очі незрячі й видющі, мов очі Пітій,
З яких виноградом точаться сльози Ніуби.
Скільки костей синів і дочок довкола посіяно!
Але не здряпати пазурям вітру, не порізати сонцю
Аметисту бузків у росі Видубецького саду,
(Бо вечір ховає шаблі в інкрустовані зорями піхви),
Як місто з єдиної брили тяжіє короною —
Не на голові раба дрібної, щоденної ріні
(Хоч він не спроможний зрадити, тільки себе загубити
В мілкому трачинні зерен гірчиці і маку),
Лиш на чолі, що зрошене потом Сізіфа.

IV

Ілюмінура заходу бере за очі
На пергаменті вже пожовклого вечора,
Коли листкою тисячорічну Біблію твоєї осені.
Я вслухаюся в сарабанду архітектури,
А в скриню серця ховаю пригорцями рідну мову,
Неначе камінці роздовбаних старих мозаїк.
Бо поміж нас поклався простір раною
Пустель, зубатих гір-акул, морів з іхтіозаврами,
І ти вже наливаєш мені з імбрика
Самотність спопелілої шипшини.
І всюди ми ізгої, наче Богом вибраний Ізраїль!

(Навіть у власній хаті, у саду дідичнім,
Де походжають кури з райськими хвостами,
А над дзвінкою мовою від реготу заходяться папути).
Який полин, як на торзі князь антів
Міняє діядему за мішок гниличок,
І князь ацтеків буде з зубочисток царство в пляшці,
І що князь інків — на сором — ні пава, ні павіян.

V

Але я вірую в тебе, як у стихію любови,
Не обраховано-мудро, а щедро і безпричинно,
Як вірять у Бога святі, сивілли й пророки.
Я бачу: ти виріс у болі над Лаврську дзвіницю
І носиш на собі регалії гордого в'язня:
Печати шрамів і близн, і чавунний хребет.
Я бачу: ти йдеш проти вітру з оголеним торсом.
І вже не бажаю тобі величавих звитяг:
Я бажаю для тебе навіки орла Прометея,
Бо покрийється цвіллю меч випадкового витязя,
Як на тобі зарожевіє десята Троя.

КАРНАВАЛ

(Ріо-де-Жанейро, 1968)

I

Га́веа, Корковадо, Папужий Дзьоб,
Скульптури прадавніх велетнів,
Пасуть острови з розквітлими спинами,
Де лоскотливі уяри розмішують хвилі
І сушать ряску волосся на сегнах із гнайсу.
Тоді фавелянка Маркіза Помбáл,
Шіка да-Сільва — лань і коханка,
Маракатú з дівочого пралісу,
В колоніяльних браслетах Сатурна,
Сходять за вінця поганської чаші,
Губляться в муравлищі пацьорок,
Де самба росте в літургію.
І теперішнє в єднанні з минулим
На три дні відкидає роботу, молитву,
Вітряні труби і землетруси.

II

Кричать декорації
Роздвоєними язиками.
Саксофони розпалюють
Жи́раф'ячі гриви.
Вахлярі вій розсівають
Хітину трійливих метеликів.
Продають м'ясо красунь
У застелених парчею ятках,
Де Момо ковтає пиво з бочками,
А митарі розторговують
Рубіновий пупець принцеси.

Ніч попеліє від іскри
З киреї Інєс де-Кастро,
Блискавки з рукава Аль-Меліка
Тьмарять Альдебарана і Ве́гу.

Виливаю примари дитинства
В найсухішу цистерну.
Тиша тропічних морів
Поглинає мене, далеко
Від шуму людей, що не бачать
Магму, присохлу на обрії,
З кратерів власного горя.

III

Пливуть по пустелі душі
Процесія з Садару, пава в священних руках,
Раб з опахалом і татуюванням
На приборканій шкірі буйвола.
Питаю, чому він невільник,
Чому не ловить меч-риб,
Не полює плямистих пантер,
Щоб приносити ввечір до хати
Розписаний квітами ситець,
Сандали й стругану іграшку?
Значев'я я бачу свої поколені пальці,
Що нашивали перлини й бірюзи
На пелерини й тіяри, щоб не піти до театру.
Я пізнаю своє бамбукове плем'я похиле,
Що стирає з очей щось дорожче, щоб інші не бачили;
І на чужому порозі сідаю
Неспокійною тінню хлібного дерева.

IV

Людина з різними лицями
Або різними масками,
Скорозамінними, на лад штукарів,
Усміхалася рідно. Я наблизився
Відчути тепло й доторкнувся
Наждаку терки, шерхоту
Декорацій, лаштунків.
Голос, який казав щось прекрасне,
Заскрипів вагадлом годинника
З крамниці античних меблів:
«Читай по-арабськи, навиворіт,
Хіба тебе вчити таких простих символів?»
Я запитав, котре лице справжнє.
Він продзвонив, що справжні — обое,
(Вказівки однаково мовлять полудень і північ).
І я зрозумів, що я — не стрибун,
Не флейтист, що я — літописець.
Мої очі розсипали кольорові конфетті.
Люди зраділи, танцюючи фрево
З парасолями в смуги і крати.
Аж раптом мої кулаки загубилися
В рукавах сміхуна, що спливали асфальтом
Під закаблуки й лушпиння бананів.
І я нюхав, бездумно, сумного гвоздика з бібули.

V

Ось я сміхун, обнявши гітару за пояс,
І мій трон — полосканий ляліс-лазур.
Ще дивлюсь, як розкидають пірати сіті на срібних русалок,
Як вітрильники топлять амфори, сповнені вечором.
Ти, що сивітимеш, наче білена хата серед беріз

У шелесті їх розмаю, в теплі білокорім,
Не рази мені в очі сонцем із люстра,
Щоб я не осліп, як Гомер, як Камойнц, або Зé Одноногий,
Що стрибає по Страсний четвер.
Мої очі вже майже жарини на білому ромбі,
А добрі слова — глевкий хліб у гортанці.
Ще одна пошматована Пісня пісень
Закутала в вузлик своє заболочене свято
І пішла світ за очі розпадатися скибою
Під ралом зими. По ній почвалали
Чорт, і лицар, і смерть, на кінських скелетах.
Карнавал відгорів. Найвищий звіздар
Велів нам відкласти з обличчя дочасні маски.

NEGRO SPIRITUALS

(Мартіну Лютерові Кінгу)

I

Слова матері:

Коли я несла тебе зерниною антрациту,
Вулкане, що не об'явився,
Жили бриніли в заморських мелодіях,
Прищеплених до хреста гілкою ебану:
Зачервоніла чашею арону,
Аж спалахнула вогненным кущем.
*'pon the mountain my Lord spoke,
And of His mouth came fire and smoke . . .*

І я була тоді сивіллою ночі.
Я віщувала: скоро ти прийдеш,
*Goin' to lay down sword and shield,
Goin' to lay down war shoes,
Goin' to meet my lovin' Savior
Down by the riverside,*
На білій ріні Йордану, Дніпра, Міссісіпі.

II

*Lord, oh hear me pray
Like Peter, when you said to him:
Feed my sheep, feed my lambs.*
Чорне обличчя, долоні покраяні,
Чисті твої дарунки:
Твій хліб, твоя сіль, твій кухоль води.
І віра твоя, добрий пастире,
*It was good for my old father,
It was good for Paul and Silas,
It's good enough for me.*

Срібляста оливкова вітка
В дзьобі твоєї голубки.
*I build my church upon this rock,
The gates of hell will never stand.*
Великий мужу з оніксу!
Хто дав тобі дар надлюбови
Прощати рукам, що бридяться чорних дітей,
Що витирають болото чобіт
Об лоно сестер із солов'єм гортанки?
*My Lord, He calls me by thunder,
My Lord, He calls me by lightning'.*
І вже палають сигнальні вогні
Від Андів по Гімалаї,
А хлопці в Києві здивувалися,
Як угледіли виродок звізди з Віфлеєму:
Летів «Ікар», щоб розтроцити земну макітру,
З якої вже вивітріли розум і серце;
Гудів легіоном пекельних джмелів,
Розсипав із зіниць метеори Божого гніву,
А темна твоя рука завершила його еліпсу.

III

I got a shoes, you got a shoes —
Це діти з фавелі Прая-де-Пінто.
Пісня підносить їх п'яти
З багнистого берега до гранітних складок
Христа з Корковадо.
All God's children got a shoes . . .
Навіть і ті, що не мають.
І босі діти моляться
В небо, наповнене черевиками.
*Walk together, children,
There's a great camp-meetin' in the Promised Land.*

Їм кажуть, що вони — босі,
Але вони не зважають.
*We are climbin' Jacob's ladder,
Soldiers of the Cross.*

Вони сміються з черевиків, що мають підметки,
І з автобусів, що мають колеса.

*If I have my ticket, Lord, can I ride?
Ride right up to heav'n right now?*

Негрєнята з фавелі регочуть
Широкими, добрими губами:
*No secon' class aboard dis train,
No difference in de fare.*

І мадам з Іпанеми з брилянтовим перснем
Сяде поруч, якщо дістане квиток.
Діти почули таємну вістку
Пастиря темного стада.
Діти — вибранці, діти — завтра;
Не годуйте його гнилою поживою.

IV

*I want Jesus to walk with me
All along my pilgrim journey
When the shades of life are fallin' ...*

Ти, що й досі вмираєш
На сволоці кожної хати,
Хорони нас від кулі, литої в чорну годину.
Грибовиді збираються хмари:
Скільки зашитих ротів,
Скільки сухих грудей,
Скільки обвислих рамен...
Sometimes I feel like a motherless child ...
Хтось устроїв заржавілий цвях
У дерев'яну калюню!

Ісусе Доброї Смерти, мій Ошаля!
Хто це співає зі Львова, Гарлему чи з Алябами?
*I heard of a city called Heaven,
I started to make it my home.*

V

Я чую пісню, *I got a song,
All God's children got a song ...*
Хтось обтирає мої брудні сльози:
*Oh, lay down this world, and take up your Cross,
And come with me to glory ...*

І сестри з ембуї дивуються і розпитують:
Were you there when the sun refused to shine?

Fare you well, fare you well ...

*Oh, preachers, fold your bibles,
Pray'r makers, pray no more ...*

*In dat great gettin' up mornin'
Fare you well, fare you well!*

Чому ти болиш, колочко під серцем?

Твоя шкіра — не мій континент,
Але твоя душа — моя батьківщина.

*When you walk that lonesome valley,
You got to walk it by yourself.*

When you cross that River Jordan ...

Коли перебрєдєш Амазонку й Дніпро,
When you face the Judgment mornin' ...

Я знаю, брате, кожний піде окремо:
Судді і оскаржені, вбивці і жертви;
Але не з кожної смерти, як із твоєї,
На сонцевім диску виникнуть чорні плями.

ЧЕРЕМОШ

I

Сльоза дитинства з ребра Соکیلського:
Мій Черемош, мій Черемош...
Єднання яличної ночі й туману
Між кичерами, на лігві глиці,
Вірлиними крилами мірене.
Чавлене гроно непохованих душ,
Біле і чорне, густо закрашене
Килимарською фарбою,
Бунтівничою кров'ю,
Червоним півнем буків у вересні
Тугою, жареною на бороні,
Яку волочать циганки-лошиці
По селах під дзвоном на сполох.

II

Весільними, колисковими, голосільними,
Колядами, щедрівками, гагілками
Бриніли дримби довкола дарабів,
Цимбали били об хитрі скоки,
Струм'їли трембіти по Чорне море.
Ти складав у русло, наче дівчина придане,
Свят-Юр'їв і свят-Іванів,
Вінки й обличчя, обрамлені згардами,
Цвяховані череси, рогові порохівні,
А разючі вогні топорового вістря
Краяли твоє люстро.
Ти червонів від руж на хустинах,
Журчав молитви до грибастих церков,
Подіб'я бабів, що присіли на ярмарку,
Розклавши сріблясті бані між грабами,

Кивавши міддю предвічних хрестів —
Вузластик пальців кривульками:
Чи пригадуєш, як йорданські тризуби
Мусіли наново тебе хрестити
За мольфарів білозубих,
За густобрових щезників,
Доярок чужих корів, куховарок любовного зілля,
За поганство коханців у гайках понад кручами.
Хай розкає тебе Христос, Черемоше!

III

Придорожна капличка

«Святий Миколаю,
Файненько благаю,
Гони вовка до сусіда,
Не до мене в стаю.

Паси на вигоні
Корови і коні,
Я приліплю свічку з воску
При твоїй іконі.

Забери ці рами
Вкупі з болячками.
Обіцяю хреститися
До Царської брами.

IV

Вечорниці

Зухвалий легінь —
На крисані черемха —
Застиг на одній нозі в аркані:

«Червоний капчур,
Шкурааний постіл,
Ой, яка ти, чічко, красна,
Лиш ставляй у дзбан на стіл!

Запашний киптар,
Мащена коса,
Та красуня пишногоуба
Жалить словом, як оса.

Ой, дівчино чорнокоса,
Обіткала тебе ненька,
Не дивися так зукоса,
Що пуста моя дзьобенка!»

І яструбозорий легінь бере з тебе ширінь,
Чи перепливе, обстріляного, на Буковину,
Де виростають куці в золотих дукачах.
Дзеленькнув би, потім, сповна музикам,
Хай утяли б такої чортячої,
Щоб схопити за стан непокірну дівчину,
Якої шия вгинається від овець і плесканок сиру.

V

Іконою Параскевії чи Катерини
Знов нахилюсь над твоїм плесом
Причаститись — вірна паломниця,
Де краєвид обернув корів
Латастими писанками
І яснозеленим соколом
Зруба поклав між ліси;
Де баклагги та салоловки
Пахнуть по-господарськи:
Закоти рукави, газдине!

Масниці, дійниці, бербениці
Співають пастушим рогом,
Щоб розсипався сміх пацьорками.
У граждах — мальовані скрині,
В легенди розписані печі.

Може, коли яка Цвіличка
Випалить з мене кахлю.

ЗМІСТ

БАЛЯДИ

Баляда про хлопчика, що пішов у праліс	7
Баляда про Чака	9
Баляда про апокаліптичного коня	11
Баляда про кактус «regina noctis»	13
Баляда про святу Кекилію	14
Баляда про маску на карнавал	16
Баляда про щоглу	18
Баляда про опришкову любку	19
Баляда про фігове дерево	21
Баляда про мекіканський свічник	23
Баляда про Каїна і Авеля	24
Баляда про дівчину, що була осінь	26
Баляда про вітра і про дощ	27
Баляда про три тополі	28
Баляда про бароккового ангела	29
Баляда про вічну наречену	30
Баляда про Дафну, що стала бузком	31
Баляда про німий вітряк	32
Баляда про святого Остапа	33
Баляда про жінку в червоному	34
Баляда про розшук поета	36
Баляда про опиря	38
Баляда про картових королів	39

СИМФОНІЇ

Сальвадор	43
Київ	46
Карнавал	50
Negro spirituals	54
Черемош	58